

Найкращий гравець збірної артистів Олександр Положинський – про тактичні помилки, містику, хокуфобію і про те, як він «підвернувся під гарячу руку».

- Ви в дитинстві дивилися «Що? Де? Коли?»? Поділіться найдавнішими спогадами.

- Я, чесно кажучи, ніколи не міг робити це надто довго. Бували, звичайно, ігри, які я дивився з початку до кінця, але в дитинстві я все-таки більше дивився програму заради музичних пауз. Музичного телебачення як такого тоді не існувало, а я завжди цікавився музикою. Причому, наскільки я пам'ятаю, за тими правилами музична пауза була не завжди. Для мене було цікаво, буде вона чи ні, якщо буде – то хто буде виступати. Це завжди приносило мені більше задоволення, ніж гра. А гра мені не дуже подобалась через те, що я рідко коли вгадував правильні відповіді, і це змушувало мене комплексувати.

- Коли вам запропонували сісти за дзеркальний стіл, яка була ваша перша думка?

- Мені було цікаво і несподівано. Якщо чесно, я, по-перше, не очікував, що колись зможу отримати запрошення на гру «Що? Де? Коли?» в якості учасника: не учасника музичної паузи, що вже доводилося мені робити, а в якості учасника за гральним столом. Але я включив мозок і думаю: «Так, команда артистів. Ну, зрозуміло. Просто хтось в останній момент не зміг, потрібна заміна, і вирішили взяти мене, підвернувся під гарячу руку». Я так от собі подумав, чесно кажучи, від початку. Сподіваюсь, ніхто не пошкодував про те, що я став учасником команди: ні команда, ні глядачі, ні люди, які це все організують, проводять і мене безпосередньо запрошували.

- Що можете сказати про свою команду? Як вам гралося в такій компанії?

- Мені подобається наша команда. Мені здається, що ми доволі сильна команда, а перша гра мене взагалі дуже сильно вразила: коли Потап на останньому питанні дав правильну відповідь, я це зв'язав з якоюсь містикою. Я йому потім сказав, що, Льоша, ти якийсь непростий чувак, раз ти можеш такі речі робити. Ну, шкода, що в другій грі нам трошки не пощастило. Але мені здається, що тут ми зробили невеличку тактичну помилку. Стратегічний крок ми зробили правильний – що пішли на супергру. Але, як показав результат, мабуть, все-таки треба було залишати за гральним столом якихось інших людей.

- Яких саме?

- Я вважаю, що все-таки одним із двох, хто лишається на гру, мав бути капітан команди. Звичайно, це моє розуміння прийшло постфактум. Коли я сидів за гральним столом, я відчував в собі сили грати і відчував, що команда може грати. Це вже коли з'ясувалося, що капітан, який стояв за межами столу, мав відповіді на два з трьох питань на бліцу... Мені здається, що ми були за крок до перемоги. Трошечки помилилися у виборі гравців. Ну, таке буває. Зрештою, ми ще не надто досвідчена команда.

- Ви самі хотіли залишитися на вирішальний раунд? Чи підкорилися рішенням капітана?

- Я відчував в собі сили. Що я можу грати. І коли мене Льоша спитав, чи я готовий лишитися, я сказав, що готовий. Але по факту я зрозумів, що, в принципі... Ну, якби спитали, хто добре зіграв би зі мною в парі, - звичайно, Потап зіграв би краще, ніж Вітя. Хоч він всю гру грав непогано, але цей бліц... Вітя й одразу його не хотів, цього бліца... І потім результат показав, що не Вітя, а Потап знав правильні відповіді. На жаль. Ну, трошки мені, звичайно, не вистачило досвіду і впевненості. Бо, чесно кажучи, коли я почув, що хоку, я розгубився, бо насправді хоку боявся найбільше. І не очікував, що хоку може бути в бліці. В мене просто мозок відключився, і я почав занадто нервувати.

- А чому ви хотіли грати бліц?

- Мені просто здалося, що три питання в бліці – більше шансів, що це будуть простіші питання. Це краще, ніж одне складне. Знову ж таки, я ж був присутній на грі наших суперників, які грали перед нами. Я чув питання, які були в бліці, і команда з двох чоловік мала більше шансів, ніж один Сергій Сівохо, який би він не був досвідчений гравець. Коли ми потім обговорювали нашу гру в гримерці, з'ясувалося, що команда була здатна виграти бліц. Питання справді були неважкими, і ми могли виграти. Найскладніше, мабуть, було пробити перше питання. Це вже я кажу, знаючи, які були правильні відповіді. Хоча, знову ж таки, хоку – це для мене щось алогічне. Я не можу знайти законів, за якими вони пишуться, і, знаєте, якщо взяти той віршик, на якому я зламався, - там правильна відповідь може різнитися навіть залежно від того, якою інтонацією буде прочитано. Можливо, дійсно, якби на моєму місці був більш досвідчений гравець, він би простіше справився.

- Яке питання сподобалося вам більше за інші?

- Я зараз так вже навряд чи скажу... Чесно кажучи, я не завжди згоден з тим, які я чую відповіді. Навіть якщо взяти цю нашу гру. Я потім сидів, аналізував для себе: де ми мали всі шанси дати правильну відповідь? Наприклад, питання Володимира Гришка мені видається дуже сумнівним. Ну сумніваюся я, що сидить повний зал людей, які співають оперу. Навіть при тому, що вони її дуже знають. Ну не вірю я в це, хоч мене вбийте. Можливо, легко дивитися тому, хто знає, тому що він знає. Але те, що сидить глядач, який не знає, і йому легко дивитися, він все сприймає, тому що весь зал співає оперу, - ну не вірю я, і хоч вбийте. Хоча, можливо, Чехія 30-х років – це зовсім інший культурний рівень, рівень розвитку, в тому числі і якогось вокального виховання. І дійсно, може, пересічний чех міг плюс-мінус непогано заспівати якусь арію з якоїсь там опери. Може, просто дійсно люди були зовсім інші, ніж зараз. Я всеж таки міряю з точки зору сучасного мистецтва.

- Тобто питання вам не сподобалися?

- Не, просто не всі питання такі, що на них можна дати однозначну відповідь. Ясно, що є якийсь там елемент вгадування, інтуїції і так далі, але інколи, коли ти чуєш правильну відповідь... Виникають сумніви, що це дійсно так. Знову ж таки, я досі не згоден з тим, що круасан і рогалик – це не одне і те саме. Можливо, тоді в Відні рогалик ще не називали круасаном, але те, що круасан – це все-таки рогалик... Я досі так вважаю. І хоч нам тоді правильну відповідь не зарахували, я все ж таки вважаю досі, що ми її дали правильну.

- Є таке питання, за яке вам прикро?

- Ну, чесно кажучи, не дуже... Бо коли ми давали неправильну відповідь, в більшості випадків ми правильної відповіді не бачили.

- Навіть про зубну щітку не шкодуєте?

- Про зубну щітку... Якщо чесно, то я бачу тут, знов-таки, якусь містичну штуку. І те, що ми завдяки чорній скринці з зубною щіткою виграли попередню гру, і те, що через зубну щітку в чорній скринці ми так не дуже вдало почали цю гру, і те, що в нас уже двічі поспіль гра починається з чорної скриньки... Є щось в цьому. Все-таки, мені здається, артисти – люди непрості. Нерідко біль-менш успішним, відомим артистом людина стає не тільки завдяки якимось своїм здібностям, таланту, іншим якостям: часто це стається завдяки випадку, який завжди можна пов'язувати із якимись містичними силами.

- Де вам цікавіше – за дзеркальним столом в якості знавця чи у просторі музичної паузи в якості виконавця?

- Якщо говорите про телевізійну гру – то, звичайно, цікавіше за столом, цікавіше грати. Я навіть після останньої гри відчув бажання робити це регулярно, і навіть пошкодував, що зйомки не відбуваються хоча б раз на місяць. Було би взагалі дуже цікаво. І думаю, що не тільки цікаво, але й корисно. Голова краще починає працювати.

- Сформулювали для себе рецепт перемоги у грі? Що потрібно робити?

- Мені здається, що найголовніше – це вміти правильно налаштуватися на гру психологічно. Відключати хвилювання, відключати зайві думки, не відволікатися на те, що відбувається довкола, чи те, що було перед грою, чи буде після гри. Думаю, психологічний фактор є найважливішим і, мабуть, найскладнішим. Опанувати себе... Коли мені доводиться давати відповідь, я хвилююся так, ніби я на якомусь екзамені. Хоча, в принципі, процес спілкування з глядачами, з камерами, з людьми по той бік камери, з паном ведучим – нічого такого страшного в цьому немає. Але чомусь от я хвилююся. І це хвилювання, звичайно, мені дуже не подобається. Думаю, все прийде з досвідом. Більш досвідчений гравець менше хвилюється. Я все ж таки новачок.

- Зробимо раз на місяць зйомки – і буде все окей?

- Може, й раз на два тижні...